

Arrest

nr. 340 873 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 22 oktober 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.10.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 03.07.2024 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en tot poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Zo zou betrokkene als chauffeur hebben meegewerkt aan een poging tot import van grote hoeveelheden cocaïne vanuit Rotterdam via een container die bestemd was voor Antwerpen.

De massale aanvoer van drugs via containertransporten, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, is een kernactiviteit van grootschalige en gevaarlijke criminele organisaties die de integriteit van het havenverkeer en de veiligheid van de grootstedelijke samenleving in het algemeen ernstig bedreigen. Niets ontziende bendes die de normen en wetten van de samenleving niet op zichzelf van toepassing achten en uitsluitend belust zijn op groot, snel en gemakkelijk geldgewin, zonder zich daarbij te laten afschrikken door enig politieel of gerechtelijk ingrijpen, ondermijnen zonder meer het maatschappelijk weefsel en houden zodoende een zeer ernstig gevaar in voor de openbare veiligheid. De smokkel van drugs houdt bovendien ook de drugproblematiek verder ins tand, gaat totaal voorbij aan de nefaste gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de overwegende jeugdige afnemers en houdt een groot gevaar in voor de volksgezondheid. Bovendien is de problematiek van drughandel en-gebruik verantwoordelijk voor heel wat randcriminaliteit, wat eveneens een gevaar voor de openbare veiligheid inhoudt. De grote illegale geldstromen die door georganiseerde drughandel gegeneerd worden, ondergraven ook de regulier economie. Deze feiten brengen de openbare veiligheid derhalve in gedrang.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 11.07.2024 en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 13.09.2024, heeft de betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Hij heeft ook geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider verklaarde hij toch niet te weten of hij akkoord is of niet met een terugkeer naar Turkije. In België blijven zou problemen opleveren, terugkeren naar Turkije eveneens. Meer info hierover geeft hij niet.

Een schending van het artikel 8 en 3 EVRM werd door deze vage verklaringen echter niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.”

1.3. Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen het onder punt 1.1 vermelde bevel om het grondgebied te verlaten, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 340 871 van 10 februari 2026.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij een aanhoudingsmandaat dd. 03.07.2024.

Verzoeker werd enkel in verdenking gesteld op het moment dat de bestreden beslissing werd afgegeven doch hij werd nog niet doorverwezen naar de correctionele rechtbank, laat staan veroordeeld.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het betreft op het moment van de bestreden beslissing enkel een inverdenkingstelling laat staan dat er duidelijkheid is over een vervolging dan wel veroordeling.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet correct nagegaan, noch correct in rekening gebracht.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker nog een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

*

Het eerste middel is gegrond.”

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Verweerder baseert zich in zijn oordeel op schendingen van de openbare orde.

Gelet op het belang van de immigratiecontrole meent de overheid dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op een inverdenkingstelling, zij handelt te snel aangezien de schending van de openbare orde nog geenszins vaststaat.

Bovendien heeft verweerder de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Verzoeker heeft aanwezige familiale en economische belangen in België.

Dit kan gemakkelijk vastgesteld worden na een gedegen gesprek met verzoeker.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn in deze casus.

Het tweede middel is gegrond.”

2.3. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...].

Aan verzoeker werd een inreisverbod opgelegd voor het volledige Schengen grondgebied in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf is niet gesteund op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, wat niet wordt betwist door verzoeker. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wanneer zij oordeelt dat verzoeker een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Verzoekers stelling dat de feiten niet zouden voldoen aan de kwalificatie *“als zijnde een reëel, actueel, en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”* en dat geen onderzoek werd gevoerd naar zijn actuele houding, is derhalve niet relevant in de mate dat hij daarmee een toetsing beoogt aan deze laatste hypothese.

De verwerende partij heeft de feiten van medewerking aan een poging tot import van grote hoeveelheden cocaïne zoals die blijken uit het aanhoudingsmandaat wél mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod, waarbij zij daarnaast ook nog heeft vastgesteld dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk werden gemaakt.

Verzoeker stelt dat er enkel sprake is van een inverdenkingstelling en dat er geen duidelijkheid is over een vervolging dan wel een veroordeling, zodat de verwijzing naar het aanhoudingsmandaat niet volstaat.

In de mate dat verzoeker doelt op het vermoeden van onschuld wijst de Raad erop dat dit beginsel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. Een inreisverbod is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Uit de bewoordingen van het aanhoudingsmandaat blijkt dat er ernstige aanwijzingen zijn van schuld van verzoeker en dat zijn aanhouding strikt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid. Verzoeker toont dus niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij zich hierop steunt en rekening houdt met de erin opgesomde feiten als zijnde de specifieke omstandigheden van het geval waarmee rekening moet worden gehouden overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om de duur van het inreisverbod te bepalen, om te komen tot de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In de mate dat verzoeker in zijn uiteenzetting *“integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd”*, stelt de Raad vast dat hij onder de feitenuiteenzetting stelt : *“Op 17.10.2024 beveelt de Antwerpse raadkamer de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker (stuk 3)”*. Verzoeker betreft dit stuk evenwel niet op concrete wijze bij de uiteenzetting van zijn middel, en het komt de Raad niet toe dat in zijn plaats te doen. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit deze beschikking blijkt dat er nog steeds ernstige aanwijzingen van schuld bestaan en dat de handhaving van de hechtenis nog steeds volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid maar dat verzoeker in voorlopige vrijheid kan worden gelaten mits het betalen van een borgsom en met het *“verbod om zich in België op te houden uitgezonderd in het kader van huidige procedure.”*

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij de afwezigheid van humanitaire redenen niet of minstens onvoldoende heeft onderzocht, en betoogt dat hij in België familiale en economische belangen heeft, wat kan worden vastgesteld na een gedegen gesprek, wat niet is gebeurd.

In de mate dat verzoeker hiermee alludeert op een schending van het hoorrecht, kan worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld in het arrest nr. 340 871 van 10 februari 2026:

“In zoverre verzoeker een schending aanvoert van het hoorrecht wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat op 11 juli 2024 een “vragenlijst hoorrecht” werd ingevuld en dat op 13 september 2024 een gesprek werd gevoerd met een terugkeerbegeleider. Verzoeker betwist dit niet. Uit het verslag van dat laatste gesprek blijkt dat hij “werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie, namelijk dat hij onwettig in België verblijft en dat hij dient terug te keren naar het land waar hij recht op verblijf heeft” en dat werd “verduidelijkt dat hij een BVG kan ontvangen en mogelijks een inreisverbod voor de Schengen regio.” Ook blijkt dat verzoeker weigerde de vragenlijst in te vullen zonder zijn advocaat en dat hij om die reden een

blanco exemplaar meekreeg van de vragenlijst hoorrecht die hij voor ontvangst aftekende. De vaststelling dat de verwerende partij vervolgens door verzoeker niet in het bezit werd gesteld van een ingevulde vragenlijst, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij hem op verschillende momenten heeft uitgenodigd om zijn standpunt over de mogelijke afgifte van de thans bestreden beslissing op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat daar anders over zou moeten worden gedacht.”

Verder betwist verzoeker niet dat hij in de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 11 juli 2024 en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 13 september 2024 had verklaard geen familie te hebben in België. Tot slot moet nog worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij zijn grief, nu hij geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij familie dan wel economische belangen heeft in België waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

Alle elementen van de bestreden beslissing samengenomen maken duidelijk waarom de verwerende partij in verzoekers geval heeft geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verzoeker betoogt dat nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom dit inreisverbod proportioneel en redelijk zou zijn. De Raad kan echter niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.4. Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM. De beide middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS